

Nyirán Ferenc

MAJD

Majd fossziliák leszünk
egy valamikori jövőben,
majd ránk rakódnak az idő
olajos rétegei, új fajok népesítik
be a bolygót, mely valaha az
otthonunk volt, és nem marad
fenn rólunk semmi, ami az
ismeretlen nyelven hallgató
különös lényeket érdekelné,
ami kutatásaik tárgyát képezhetné,
mert ők egy oly kor szülöttei,
ahol a mindentudás eleve adott,
ahol nem kérdés a fennmaradt
piramisok titka, ahol már válaszok
sincsenek, mert elérkeztek a dolgok
legvégső határáig; ekkor újraindítják
a letűnt korok itt felejtett fúrótornyait,
hogy belőlünk táplálkozzanak.

LEVELEK JUNILKÁNAK 2.

Úgy hallgatsz, mint a
Kineret mélyén rejtőző
izgalmas építmény, oly
titkokat is tudhatsz.

A múlt történései legyenek
csak veled. Jövőd titkait én
látom csupán, előtted rejtve
maradnak, míg el nem jőnek.

Én vagyok a körkörös romok
őrzője, és én lobbantottam
lángra Paracelsus rózsáját.
Én hamvasztalak holtadba.

Fekete mágiák tudójaként
ártani akartam neked. De
végül megszántalak. Pedig
te a mulandóság ördöge vagy.

Boszorkánykonyhában éji
sötétben készült számomra
valami ártó kotyvasz. De lám,
végül mégis én áldozlak fel.

© Döbrentey Dániel

Az amiens-i katedrális szentélykörüljárója – a síró anygallal